

Урош Коџлајић

СОНЕТИ О РУПАМА

Je fais des trous...

Gainsbourg

XV

На улазу у велику кућу, на тромим вратима
Висио је слуга, на белом продору позадине
Собе су петоугаоне, искривљене од музике, углови
Пуни као ливаде, црна детелина уместо покривача

На улазу неко неће ући, јер су руке које држе
Огромне, неколико помисли над црним изгребаним
Виљушкама, на улазу један део моје главе је остао
Један комад моје шаке, једна кутлача мојих

Плућа, један перорез моје коже са леђа, тамо
Где се носе руже забодене, тако да њихове латице
Као очи које гледају могу слободно да падају

Напред ка води, на улазу неко неће ући, неко
Више никада неће видети то што је остало тамо криш
Од клавира, помор врана на великом трпезаријском

Столу.

XVI

Улазим у њихове собе и видим ствари како висе
Са столице дугачке као мед руке које савију
Бокале као да су мекани вратови маслачака
Могу да видим са друге стране зидова бели коров

Ваздуха, себе где седим у наслоњачи испод поноћне
Лампе, видим њихове тањире и мрве, нотне системе
Који вире из фиока, аеродром уместо кревета
Зато што су им зидови исушени видим на светлу њихове

Свакодневне руке како кришом свену од умора
У води од кромпира, у лавору на дну шећера између
Својих стопала, између мадраца и постељине
у ковитлацу

На врху гране
Остала је да се таласа моја поткошуља, још једна флаша
Жуте воде пред излазак, још једна флаша, још једна

XVII

Тако се мало разликују дани великог пијанства
Од дана малог пијанства, као да није ствар у
Пијанству већ у некој великој мочвари која чека
На углу, после ће ме ухватити у себе, суви дечак

Спреман за ридање. Мало се разликују детелине
Које доносе срећу од оних које је не доносе
Свеједно шта је она пронашла твоје кошуље остају
Избачене напоље преко белог прозора купеа.

Мислиш да можеш да сачекаш последњи воз
Да се ушуњаш у њега као утвара, али он
Тебе неће чекати, неће вриснути, неће оставити

Мале степенице расклопљене за тебе, неће
Помиловати својом промајом шпицасте крагне
Твоје кошуље, неће на твојим великим слепо

очницама одморити своје машиновође

XLII

Где си он говори у празно нема те У празном
телу одјекују са хладних ивица намештаја велики
комади стакла и ништа не може да се догоди Живети
у празном телу и чекати исто је Живети чекајући или

чекати живљење Где си он говори самом себи ње
нема међу остацима малих сендвича и полупразних
чаша пиксли и велике флеке на фотељи неколико људи
спава на поду Он не може да подигне

свој торзо Његова глава је бистра као стакло

XLIV

Копати по туђој како је то лепо
Како они ходају улицом како се пољубе кад
одлазе на станици један улази једном ногом
стане на платформу аутобуса док другом

ногом отреса са ногавице вишкове и мрље маше
рукама љуби стакло како склапају једно
другом кошуље ломе једно другом окна држе
једно другом стражу праве једно другом

ужину сунчају се лају трче недељом стазом
у парку рачунају са временом не сме бити
изненађења не сме бити зиме нагло перије

на мирној води пуне вруће каде у купатилу